

nisu bile odmah tako objavljene, jer i Platon, pišući Dioniziju, kaže da mora govoriti u zagonetki. Preživio je taj običaj na neki način u školama Aristotela, Epikura i stoika, koji su neke nauke izlagali svima bez razlike, a druge samo izabranim učenicima. Dakle, običaj da se znanosti trebaju držati u tajnosti, koji je potekao od Noe, bio je raširen u staro doba po cijelom prostoru. Potom je, 400 godina nakon toga, obnovljen u nekim dijelovima mudrosti; naime, ono što su običavali činiti egipatski kemičari i arapski alkemičari, obnovio je Ramon Llull kojeg su slijedili svi naši kemičari, a u liječništvu Teofrast Paracelsus. Oni u zagonetki i govore i pišu.

Aristotel je umjesto svakog drugog vela izabrao tamnost riječi, fraza, misli, argumentacija, metoda, i njih je tako rabio da su dale priliku Temistiju, velikom mužu, njegovom pristaši i sljedbeniku, za tvrdnju kako je on tako uštrcao tamu u svoje spise kao što sipa, kad se hoće prikriti ribarima, štrca crnilo. I Simplicije je u *Predgovoru Predikamenata*²³ jasno napisao: »Aristotel se nije služio ni pričama, niti simboličkim zagonetkama, kao neki prije njega, nego je umjesto svakog drugog vela izabrao tamnost.« Ali zašto je, ne obazirući se na stari običaj niti na mudrost velikih muževa (a udostojao se od njih crpsti svu svoju filozofiju) sve njih jako ogorčeno očerupao, zašto je njihove tajne objavio neprimjerenim govorom, zašto je njihova otkrića najvećim dijelom učinio svojim? To smo pokazali vrlo jasno i najpotpunije u knjigama prethodnog sveska, i pokazat ćemo i u sljedećim knjigama da ih je, kad je htio od njih odstupati, nepravedno i nezasluženo, bez ikakva razloga ili uzroka, napadao. To ćemo učiniti ne ocjenjujući sve njegove napade, nego samo one za koje smo dokaze mogli naći ili u samom Aristotelu ili iz spisa tih filozofa ili smo ih mogli sakupiti iz navoda drugih velikih pisaca.

²³ Odnosno Aristotelovih *Kategorija*.